अस्वीकरण

नेपालीमा अनुवाद गरिएको मामिलाको निर्णय पक्षहरुले आफ्नो भाषामा बुझ्नु को लागि मात्र हो। सबै व्यवहारिक र आधिकारिक उद्देश्यका लागी, फैसलाको अंग्रेजी संस्करण नै प्रमाणिक हुनेछ र कार्यन्वयनको उदेष्यका लागी पनि अंग्रेजी भाषा मै जारी भएको फैसला मान्य हुनेछ।

[२०२४] ५ एस.सी.आर. ५६७ : २०२४ आईएनएससी ४५०

त्रिशा सिंह विरुद्ध अनुराग कुमार

(स्थानान्तरण याचिका (देवानी) नं. १००८ सन् २०२३)

१५ मे २०२४

[बी.आर. गवई र संदीप मेहता, न्या.]

मुद्दाको विषय

पक्षहरू आपसी सहमतिद्वारा विवाह विच्छेदको लागि मैत्रीपूर्ण समझौतामा पुगे। तथापि, पत्नीले समझौता सम्झौताबाट पछि हटिन्। भारतको संविधानको धारा १४२ अन्तर्गत सम्बन्धविच्छेदको डिक्री प्रदान गर्न शक्तिको प्रयोग।

शीर्षक टिप्पणीहरू

भारतको संविधान - धारा १४२ - अन्तर्गत शक्तिको प्रयोग - सम्बन्धविच्छेदको डिक्री प्रदान गर्ने - वर्तमान स्थानान्तरण याचिका पत्नीद्वारा हिन्दू विवाह ऐन, १९५५ को धारा ९ अन्तर्गत पतिले दायर गरेको याचिका स्थानान्तरणको लागि दायर गरिएको थियो - पक्षहरू आपसी सहमतिद्वारा विवाह विच्छेदको लागि मध्यस्थकर्तासमक्ष समझौतामा पुगे - पतिले समझौताका सर्तहरूको पालना गरे तथापि, पत्नीले समझौता सम्झौताबाट पछि हटिन्:

ठहर: याचिकाकर्ता-पत्नीले मध्यस्थकर्तासमक्ष गरिएको समझौताको फाइदा लिएर प्रत्यर्थी-पतिले दायर गरेको वैवाहिक मुद्दा फिर्ता लिन सफल भइन् - उनले पतिबाट स्थायी निर्वाहको आंशिक भुक्तानीको रूपमा रु. ५० लाख पनि स्वीकार गरिन् र त्यसपछि कुनै औचित्य बिना समझौताबाट पछि हट्ने प्रयास गरिन् - पत्नीको आचरण स्पष्ट रूपमा अवज्ञाकारी छ किनभने उनले यस अदालतको निर्देशन अनुसार गरिएको समझौता कार्यवाहीमा मध्यस्थकर्तासमक्ष सहमत भएका सर्त र शर्तहरूलाई बेवास्ता गरिन् - उनको आचरणको कारण, पति गम्भीर अप्ठ्यारोमा परे किनभने उनले वैवाहिक मुद्दा फिर्ता लिए र समझौता सम्झौताको सर्त अनुसार पत्नीलाई स्थायी निर्वाहको उल्लेखनीय अनुपात पनि भुक्तान गरे - दम्पतीबीचको वैवाहिक सम्बन्ध अपरिवर्तनीय रूपमा टुटेको छ र मेलमिलाप र वैवाहिक सम्बन्धको पुनर्जीवनको कुनै सम्भावना छैन - त्यसैले, पत्नीको आचरण र अन्य उपस्थित तथ्य र परिस्थितिहरूलाई हेर्दा, भारतको संविधानको धारा १४२ अन्तर्गत शक्तिको प्रयोग गरी सम्बन्धविच्छेदको डिक्री प्रदान गरिएको छ - याचिकाकर्ता र प्रत्यर्थीबीचको विवाह विघटन गरिएको छ। [अनुच्छेद ७, १०]

रुचि अग्रवाल विरुद्ध अमित कुमार अग्रवाल र अन्य **(२००५) ३ एससीसी २९९ - भर परेको।**

भारतको संविधान; हिन्दू विवाह ऐन, १९५५।

भारतको संविधानको धारा १४२ अन्तर्गत सम्बन्धविच्छेदको डिक्री प्रदान गर्न शक्तिको प्रयोग; स्थानान्तरण याचिका; आपसी सहमतिद्वारा विवाह विच्छेद; मैत्रीपूर्ण समझौता; मध्यस्थकर्तासमक्ष समझौता; समझौताबाट पछि हट्नु; वैवाहिक मुद्दा फिर्ता; स्थायी निर्वाह; वैवाहिक सम्बन्ध; वैवाहिक सम्बन्ध; अपरिवर्तनीय/अपरिवर्तनीय टुटफुट; विवाह विघटन।

नागरिक मौलिक क्षेत्राधिकार: स्थानान्तरण याचिका (देवानी) नं. १००८ सन् २०२३ हिन्दू विवाह ऐन, १९५५ को धारा ९ अन्तर्गत दायर याचिका

डा. अरविन्द एस. अवहद, याचिकाकर्ताका लागि अधिवक्ता। पवन के शर्मा, हिमांशु शेखर, प्रणब कुमार नायक, अंचित श्रीपत, अरविन्द कुमार, प्रत्यर्थीका लागि अधिवक्ताहरू।

आदेश १. वर्तमान स्थानान्तरण याचिका याचिकाकर्ता-पत्नीद्वारा प्रत्यर्थी-पतिले हिन्दू विवाह ऐन, १९५५ को धारा ९ अन्तर्गत दायर गरेको याचिका जुन वैवाहिक मुद्दा नं. २१७२/२०२२ शीर्षक 'अनुराग कुमार पुत्र रवीन्द्रनाथ शर्मा विरुद्ध त्रिशा सिंह', ७-प्रधान न्यायाधीश, पारिवारिक न्यायालय,

वाराणसी, उ.प्र. को अदालतमा विचाराधीन रहेको, लाई पुणे, महाराष्ट्रको पारिवारिक न्यायालयमा स्थानान्तरण गर्न माग गर्दै दायर गरिएको थियो।

२. स्थानान्तरण याचिका २६ जुलाई, २०२३ मा कारवाहीको अभावमा खारेज गरिएको थियो। त्यसपछि, २१ अगस्त, २०२३ को आदेशद्वारा, स्थानान्तरण याचिकालाई यसको मौलिक संख्यामा पुनर्स्थापित गरियो र पक्षहरूका विद्वान् वकिलहरूको अनुरोधमा, पक्षहरूबीच मैत्रीपूर्ण समझौताको सम्भावना खोज्नको लागि मुद्दालाई सर्वोच्च अदालत मध्यस्थता केन्द्रमा पठाइयो। मध्यस्थकर्ताले गरेको प्रयासको परिणामस्वरूप, पक्षहरू एउटा समझौतामा पुगेका थिए जुन याचिकाकर्ता-पत्नी र प्रत्यर्थी-पतिले श्रबानी चक्रवर्ती, अधिवक्ता/मध्यस्थकर्ता, सर्वोच्च अदालत मध्यस्थता केन्द्रसमक्ष २६ फेब्रुअरी, २०२४ मा हस्ताक्षर गरेका थिए। समझौता सम्झौताका सान्दर्भिक सर्त र शर्तहरू जुन समग्रतामा यस आदेशको एक भाग हुनेछ, तल पुनः उल्लेख गरिएको छ: -

"५. दुवै पक्षहरू आपसी सहमतिद्वारा विवाह विच्छेदको लागि निम्न सर्त र शर्तहरूमा मैत्रीपूर्ण समझौतामा पुगेका छन्: -

क. प्रत्यर्थी पतिले मार्च २०२० देखि अक्टोबर २०२३ सम्म स्वेच्छाले रु. २० लाख (बीस लाख रुपैयाँ मात्र) सम्मको केही खर्चहरू आफ्नो बच्चाको लागि याचिकाकर्ता-पत्नीको बैंक खातामा भुक्तानी गर्दै आएका थिए, जसमा पक्षहरू सँगै नभएको अवधि पनि समावेश छ। पक्षहरूबीच लामो समयसम्म मध्यस्थता भयो र पक्षहरू सम्बन्धविच्छेद लिएर छुट्टिन चाहन्छन्। प्रत्यर्थी-पतिले याचिकाकर्ता-पत्नीलाई रु. १ करोड १५ लाख (एक करोड पन्ध्र लाख मात्र) को पूर्ण र अन्तिम निर्वाह भत्ता तिर्न मञ्जुर गरेका छन्। प्रत्यर्थी पतिले २२.०२.२०२४ मा याचिकाकर्ता पत्नीलाई रु. ५० लाख भुक्तानी गरेका छन्। बाँकी निर्वाह भत्ता निम्नानुसार भुक्तानी गरिनेछ:

(i) रु. ५० लाख (पचास लाख रुपैयाँ) मात्र ३१.०८.२०२४ मा वा सो अघि याचिकाकर्ता-पत्नीलाई भुक्तानी गरिनेछ; (ii) बाँकी निर्वाह भत्ता रु. १५ लाख (पन्ध्र लाख रुपैयाँ) मात्र ३१.१२.२०२४ मा वा सो अघि भुक्तानी गरिनेछ। (iii) वाराणसीको बैंक अफ इण्डियाको लकरमा राखिएको याचिकाकर्ता-पत्नीको सुन र गहनाहरू १४ देखि २० मार्च २०२४ भित्र याचिकाकर्ताले लिनेछन्। याचिकाकर्ताले विवाहमा दिइएका चाँदीका सामानहरू पनि प्रत्यर्थी-पतिबाट संकलन गर्नेछन्।"

३. यसरी यो स्पष्ट छ कि पक्षहरूले मध्यस्थकर्तासमक्ष शान्तिपूर्वक छुट्टिने स्पष्ट प्रतिबद्धता जनाएका थिए।

४. यो पनि स्पष्ट छ कि प्रत्यर्थी-पतिले मार्च, २०२० देखि अक्टोबर, २०२३ सम्मको अवधिमा आफ्नो बच्चाको समर्थनको लागि स्वेच्छाले रु. २० लाख रकम भुक्तानी गरेका थिए। प्रत्यर्थी-पतिले समझौताका सर्तहरू अनुसार याचिकाकर्ता-पत्नीलाई रु. ५० लाख पनि भुक्तानी गरेका थिए। बाँकी स्थायी निर्वाह भत्ता रकम समझौता पत्रमा उल्लेखित तालिका अनुसार भुक्तानी गर्न सहमत भएको छ। यस सहमत रकममध्ये, प्रत्यर्थी-पतिले याचिकाकर्ता-पत्नीलाई रु. ५०,००,०००/- (पचास लाख) मात्र भुक्तानी गरेका छन्।

५. तथापि, आज जब मुद्दा उठाइयो, यस अदालतलाई जानकारी गराइयो कि याचिकाकर्ता-पत्नीले समझौता सम्झौताबाट पछि हटेको जस्तो देखिन्छ।

६. याचिकाकर्ता-पत्नीका विद्वान् वकिलले पुष्टि गरेका छन् कि उनकी पक्षले उनलाई मुद्दामा निर्देशन दिन रोकेकी छिन्। समझौताका सर्तहरू अनुसार कार्य गर्दै, प्रत्यर्थी-पतिले २३ अप्रिल, २०२४ मा वैवाहिक मुद्दा फिर्ता लिइसकेका छन् जुन तथ्य आई.ए. नं. ११२६२० सन् २०२४ सहित अभिलेखमा राखिएको पारिवारिक अदालतको आदेश पत्रमा अभिलेख गरिएको छ र यसरी उनी समझौताका सर्तहरूको अक्षर र भावनामा पालना गरिरहेका छन्।

७. यस्तो लाग्छ, याचिकाकर्ता-पत्नीले मध्यस्थकर्तासमक्ष गरिएको समझौताको फाइदा लिएर प्रत्यर्थी-पतिले दायर गरेको वैवाहिक मुद्दा फिर्ता लिन सफल भएकी छिन्। उनले प्रत्यर्थी-पतिबाट स्थायी निर्वाहको आंशिक भुक्तानीको रूपमा रु. ५० लाख पनि स्वीकार गरेकी छिन् र त्यसपछि, उनी कुनै औचित्य बिना समझौताबाट पछि हट्ने प्रयास गर्दैछिन्। याचिकाकर्ता-पत्नीको आचरण स्पष्ट रूपमा अवज्ञाकारी छ किनभने उनले यस अदालतको निर्देशन अनुसार गरिएको समझौता कार्यवाहीमा

मध्यस्थकर्तासमक्ष सहमत भएका सर्त र शर्तहरूलाई बेवास्ता गरेकी छिन्। यति मात्र होइन, उनको आचरणको कारण, प्रत्यर्थी-पति गम्भीर अप्ठ्यारोमा परेका छन् किनभने उनले वैवाहिक मुद्दा फिर्ता लिएका छन् र समझौता सम्झौताको सर्त अनुसार याचिकाकर्ता-पत्नीलाई स्थायी निर्वाहको उल्लेखनीय अनुपात पनि भुक्तान गरेका छन्।

८. प्रत्यर्थी-पतिका विद्वान् वकिलले निर्देशनमा बताउँछन् कि उनका पक्षले समझौता सम्झौताका बाँकी सर्त र शर्तहरूको अक्षर र भावनामा पालना गर्ने र विवाह विघटन भएमा तोकिएको मितिमा उचित भुक्तानी गर्ने प्रतिबद्धता जनाउँछन्।

९. यस्तै परिस्थिति यस अदालतले ***रुचि अग्रवाल विरुद्ध अमित कुमार अग्रवाल र अन्य*** १ को मुद्दामा परीक्षण गरेको थियो, जसको सान्दर्भिक अंश निम्नानुसार पढिन्छ:-

"४. उच्च अदालतको माथिको आदेश नै यस पुनरावेदनमा हाम्रो समक्ष चुनौती दिइएको छ। तल्लो अदालतहरू र यस अदालतमा कारवाही चलिरहँदा केही घटनाक्रमहरू भएका छन् जसले यस पुनरावेदनको गुणमा भौतिक प्रभाव पार्दछन्। यहाँ पुनरावेदकले दायर गरेको उजुरी १०-४-२००२ को मिति छ। त्यसपछि, पुनरावेदक पत्नीले नैनीतालको पारिवारिक अदालतमा सम्बन्धविच्छेद याचिका दायर गरेकी थिइन्। उक्त सम्बन्धविच्छेद याचिकामा पक्षहरूबीच एक समझौता भएको थियो जसमा उल्लेख गरिएको थियो कि पहिलो प्रत्यर्थी पति सहमति सम्बन्धविच्छेदको लागि इच्छुक थिए र पुनरावेदक पत्नीले आफ्नो सबै स्त्रीधन र एकमुष्ट निर्वाह प्राप्त गरेकी थिइन्। उनले उक्त समझौता पत्रमा यो पनि घोषणा गरेकी थिइन् कि उनी भविष्यमा कुनै निर्वाहको हकदार छैनन्। उक्त समझौता पत्रमा यो पनि उल्लेख गरिएको छ कि कारवाहीका पक्षहरूले एक अर्काविरुद्ध दायर गरेका सबै फौजदारी र देवानी उजुरीहरू फिर्ता लिनेछन् जसमा पुनरावेदकले दायर गरेको फौजदारी उजुरी पनि समावेश छ जुन यस पुनरावेदनको विषयवस्तु हो। उक्त समझौता पत्रमा विवाहको समयमा पुनरावेदकलाई दिइएका र फिर्ता गरिएका वस्तुहरूको विवरण सहित अनुसूचीहरू छन्। उक्त समझौता पत्रमा पुनरावेदकले हस्ताक्षर गरेकी छन्। तर उक्त समझौता याचिकाको आधारमा कुनै आदेश पारित हुनु अघि नै, पुनरावेदकले नैनीतालको पारिवारिक अदालतलाई एक पत्र लेखेकी थिइन् जुन पारिवारिक अदालतले ३-१०-२००३ मा प्राप्त गरेको थियो जसमा उल्लेख गरिएको थियो कि उनी समझौता याचिका फिर्ता लिँदै थिइन् किनभने उनले सहमत रकम प्राप्त गरेकी थिइनन्। तर त्यसपछि जब पारिवारिक अदालतले उनको बयान अभिलेख गर्‌यो, उनले ३-१०-२००३ को उक्त पत्र फिर्ता लिइन् र अदालतसमक्ष आफ्नो बयानमा भनिन् कि उनी सम्बन्धविच्छेद चाहन्छिन् र कुनै रकमको सम्बन्धमा कुनै विवाद छैन।

अदालतले उक्त बयान अभिलेख गरेपछि, हिन्दू विवाह ऐनको धारा १३-बी अन्तर्गत आफ्नो ३-३-२००४ को आदेशद्वारा आपसी सहमतिले विवाह विघटन गरी सम्बन्धविच्छेद प्रदान गर्‌यो।

५. माथि उल्लेखित समझौता याचिकामा, दुवै पक्षहरूले एक अर्काविरुद्ध दायर गरेका सबै देवानी र फौजदारी मुद्दाहरू फिर्ता लिन सहमत भएका थिए। यही समझौता अनुसार, माथि उल्लेखित सम्बन्धविच्छेद पुनरावेदकले माग गरे बमोजिम पतिले प्रदान गरेको थियो र उक्त समझौता पत्र अनुसार पुनरावेदकले फौजदारी मुद्दा नं. ६३ सन् २००२ पनि फिर्ता लिइन् जुन नैनीतालको पारिवारिक अदालतको मिसिलमा थियो जुन निर्वाहको लागि फौजदारी कार्यविधि संहिताको धारा १२५ अन्तर्गत दायर गरिएको उजुरी थियो। पुनरावेदकको तर्फबाट गरिएको निवेदन र समझौताका सर्तहरूको आधारमा उक्त मुद्दा खारेज भयो। तथापि, भारतीय दण्ड संहिताको धारा ४९८-क, ३२३ र ५०६ र दाइजो निषेध ऐनको धारा ३ र ४ अन्तर्गतको उजुरीको सम्बन्धमा, जुन यस पुनरावेदनको विषयवस्तु हो, पुनरावेदकले त्यसलाई फिर्ता लिन कुनै कदम चालेनन्। यस्तै परिस्थितिमा, उच्च अदालतसमक्ष एक खारेजी याचिका दायर गरिएको थियो जुन क्षेत्राधिकारको आधारमा आंशिक रूपमा स्वीकृत भयो, उक्त आदेशविरुद्ध पुनरावेदकले यो पुनरावेदन दायर गरेकी छन्।

६. माथि उल्लेखित तथ्यहरूबाट, यो स्पष्ट छ कि पारिवारिक अदालत समक्ष दायर गरिएको सम्झौता याचिकामा, पुनरावेदकले स्वीकार गरेकी छिन् कि उनले स्त्रीधन र एकमुष्ट भरणपोषण प्राप्त गरेकी छिन् र भविष्यमा कुनै पनि प्रकारको भरणपोषणको लागि हकदार हुने छैनन्। उनले सम्झौता पत्रको एक महिना भित्र उनले दायर गरेका र शुरू गरेका सबै कारवाहीहरू, देवानी र फौजदारी,

फिर्ता लिने पनि वचन दिइन्, जसमा धारा ४९८–ए, ३२३ र ५०६ आईपीसी र दहेज निषेध ऐनको धारा ३ र ४ अन्तर्गतको उजुरी समावेश थियो जसबाट यो पुनरावेदन उत्पन्न भएको छ। उक्त सम्झौतामा, प्रतिवादी पतिले वरिष्ठ न्यायाधीश, सिभिल डिभिजन, रामपुर समक्ष लम्बित हिन्दू विवाह ऐनको धारा ९ अन्तर्गत दायर गरेको याचिका फिर्ता लिन सहमत भए र पुनरावेदकले माग गरे अनुसार सहमति सम्बन्ध विच्छेद दिन पनि सहमत भए।

७. यही सम्झौताको आधारमा पुनरावेदकले हिन्दू विवाह ऐनको धारा १३–बी अन्तर्गत उनले चाहे अनुसार सम्बन्ध विच्छेद प्राप्त गरिन् र सम्झौताका शर्तहरूको आंशिक पालना गर्दै उनले फौजदारी कार्यविधि संहिताको धारा १२५ अन्तर्गत दायर गरेको फौजदारी मुद्दा फिर्ता लिइन् तर आफूलाई थाहा भएका कारणहरूले गर्दा उनले त्यो उजुरी फिर्ता लिइनन् जसबाट यो पुनरावेदन उत्पन्न भएको छ। त्यस बाहेक क्षेत्राधिकारको आधारमा उक्त उजुरी खारेज गर्ने उच्च अदालतको आदेश पछि, उनले यो पुनरावेदन दायर गर्न रोजेकी छिन्। यही पृष्ठभूमिमा, हामीले यस पुनरावेदनको गुणदोषको मूल्यांकन गर्नुपर्नेछ।

८. पुनरावेदकका तर्फबाट उपस्थित विद्वान् वकिलले तर्क गरे कि यद्यपि पुनरावेदकले माथि उल्लेखित शर्तहरू सहित सम्झौता पत्रमा हस्ताक्षर गरेकी थिइन्, त्यो प्रतिवादी पति र उनको परिवारले धम्की र जबरजस्तीको माध्यमबाट प्राप्त गरेका थिए र वास्तवमा उनले एकमुष्ट भरणपोषण र उनको स्त्रीधन सम्पत्तिहरू प्राप्त गरेकी थिइनन्। हामीलाई यो तर्क स्वीकार गर्न अत्यन्तै कठिन लाग्छ किनभने सम्झौता पत्र अनुसार प्रतिवादी पतिले उनलाई सहमति सम्बन्ध विच्छेद दिएका छन् जुन उनले चाहेकी थिइन्, यसरी सम्झौता पत्र अन्तर्गतको आफ्नो दायित्व पूरा गरेका छन्। पुनरावेदकले पनि आफ्नो दायित्वको आंशिक रूपमा पालना गरेर धारा १२५ अन्तर्गत दायर गरेको फौजदारी उजुरी फिर्ता लिएकी छिन्। यो सत्य हो कि उनले पारिवारिक अदालतमा लिखित रूपमा उजुरी गरेकी थिइन् जहाँ धारा १२५ सीआरपीसी कार्यवाही लम्बित थियो कि सम्झौता पत्र जबरजस्तीको माध्यमबाट दायर गरिएको थियो तर उनले त्यो फिर्ता लिइन् र उक्त अदालत समक्ष सम्झौताका शर्तहरूको पुष्टि गर्दै बयान दिइन् जुन बयान पारिवारिक अदालतले अभिलेख गर्यो र कार्यवाही खारेज गरियो र सम्बन्ध विच्छेद प्राप्त गरियो। **त्यसैले, हाम्रो विचारमा पुनरावेदकले सम्झौताका शर्तहरूको आधारमा बिना विवाद आफूले चाहेको राहत प्राप्त गरेकोले, हामी अब पुनरावेदकका विद्वान् वकिलको तर्क स्वीकार गर्न सक्दैनौं। हाम्रो विचारमा, पुनरावेदकको आचरणले संकेत गर्दछ कि यो पुनरावेदन उत्पन्न भएको फौजदारी उजुरी पत्नीले केवल प्रतिवादीहरूलाई हैरान गर्न दायर गरेकी थिइन्।**

९. माथि उल्लेखित पछिल्ला घटनाहरू र पुनरावेदकको आचरणलाई ध्यानमा राख्दा, यो पुनरावेदन उत्पन्न भएको फौजदारी कारवाही जारी राख्न अनुमति दिइयो भने यो अदालतको प्रक्रियाको दुरुपयोग हुनेछ। त्यसैले, हामी पूर्ण न्याय गर्न यो पुनरावेदन खारेज गर्दै साथै यहाँका प्रतिवादीहरू विरुद्ध पुलिस स्टेशन बिलासपुर (जिल्ला रामपुर) मा दर्ता गरिएको फौजदारी मुद्दा क्र.सं. २२४ सन् २००३ बाट उत्पन्न भएको कारवाही जुन धारा ४९८–ए, ३२३ र ५०६ आईपीसी र दहेज निषेध ऐनको धारा ३ र ४ अन्तर्गत दायर गरिएको थियो, त्यसलाई पनि खारेज गर्ने विचारित राय राख्छौं। तदनुसार आदेश दिइएको छ। पुनरावेदन निपटारा गरिएको छ।" (जोड दिइएको)

१०. रेकर्डमा उपलब्ध सामग्रीको अध्ययन गर्दा, हामी पाउँछौं कि दम्पतीबीचको वैवाहिक सम्बन्ध अपरिवर्तनीय रूपमा भत्किएको छ र मेलमिलाप र दाम्पत्य सम्बन्धको पुनर्जीवनको कुनै सम्भावना छैन। त्यसैले, माथि उल्लेख गरिए अनुसार याचिकाकर्ता–पत्नीको आचरण र अन्य उपस्थित तथ्य र परिस्थितिहरूलाई हेर्दा, हामी भारतको संविधानको धारा १४२ अन्तर्गतको अधिकार प्रयोग गरी सम्बन्ध विच्छेदको डिक्री प्रदान गर्न इच्छुक छौं र त्यसैले, याचिकाकर्ता र प्रतिवादीबीचको विवाह विघटन गरिएको छ।

११. तथापि, यो स्पष्ट गरिएको छ कि प्रतिवादीले समझौताको शर्त अनुसार याचिकाकर्तालाई बाँकी भुक्तानी गर्नेछन्।

१२. याचिका यी शर्तहरूमा स्वीकृत गरिएको छ।

१३. तदनुसार डिक्री तयार गरिनेछ।

१४. खर्चको सम्बन्धमा कुनै आदेश छैन।

१५. लम्बित आवेदन (हरू), यदि कुनै छन् भने, निपटारा भएको मानिनेछ।

मुद्दाको परिणाम: याचिका स्वीकृत।

†शीर्षक टिप्पणीहरू तयार पारेको: दिव्या पाण्डेय